

jeg mener, at Offenligheden har en Ret til at kunne kontrollere en saadan Stiftelse, og det maa jo ogsaa være betroede Folk fra Sognet, som tager Bestemmelse om, hvem der skal optages i Hjemmet. Det er navnlig i den Henseende, jeg haaber at kunne gøre Regning paa Deres Bistand, Pastor Vestrup. Jeg forbeholder mig kun een Plads — en Hædersplads rigtignok — til Barbara, min trofaste Plejerske. Men der sidder jo rundt om saa mange Stakler uden ordenlig Pasning. Jeg tænker paa saadanne Folk som Kæppe-Jørgen og den lamme Sidsel Øvre, som jeg kan huske fra Barn.«

Mads Vestrup havde i Begyndelsen hørt paa ham med sit mest forbavsede Udtryk men sad nu tilsyneladende ligegyldig og strøg sig om Hagen med denne ulidelige Lyd af Sandpapir.

»De agter med andre Ord at forlade Favsingholm for bestandig?« spurgte han.

»Det har jeg ikke sagt. Men Lægerne mener alt-saa, at jeg skal rejse til et sydligere Klima hurtigst muligt. Allerede om nogle Maaneder antog Professor Hagen, jeg kunde tage herfra.«

»Og hvorhen gaar saa Rejsen — om man tør være saa fri at spørge?«

»Det bliver sagtens til Italien. Jeg tror, det er Meningen, at jeg skal gennemgaa en af disse Solkure, som er bleven saa moderne. Hjemvejen lægger